

19 Αυγούστου 2016

Φτάνοντας στην Ουρανούπολη! (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2aRTIY5>]

Κείμενο 10

Ουρανούπολη

16/7/1982

Η Χαλκιδική καταπράσινη και η διαδρομή προς Αρναία και με τελικό προορισμό το Άγιο Όρος είναι γεμάτη με δάση πυκνά και με δέντρα λυγερόκορμα. Γαλήνιο και ήμερο τοπίο και χωρίς ιδιαίτερη αξιοποίηση. Καθώς πιάσαμε τις ακτές προς την Ιερισσό και τη Νέα Ρόδη πάλι πράσινο, λεύκες και πλατάνια να κυριαρχούν στις εκτεταμένες ακτές, στην Τρυπητή, το πέρασμα για την Αμμουλιανή και μετά στην Ουρανούπολη. Κιόλας έχουμε δει τον πύργο, ένα σημάδι που ξεχωρίζει στο τοπίο και μας εισάγει στο Όρος. Πολύ ψηλός με σκεπή που τα χόρτα στα κεραμίδια της, καθώς είναι ξερά, έχουν πάρει ένα καφέ και κίτρινο υπέροχο χρώμα. Με τα στενά παράθυρα, τις σιδεριές και τους εξώστες που παλιοί και ξύλινοι στέκονται επικίνδυνα.

Φιάλη στη Μονή Φιλοθέου

Στις ακτές της Χαλκιδικής συναντάς που και που ακόμη σπίτια κι άλλα οικήματα με την περίφημη και ιδιότυπη μακεδονίτικη αρχιτεκτονική. Μπόλικη ξυλεία εδώ και έτσι γίνεται το πρώτο στοιχείο στην οικοδομή. Ξύλινες στέγες και γείσα και εξώστες. Ξύλινες επενδύσεις και πατώματα. Η θάλασσα σα λίμνη και δίπλα της η ξύλινη Ουρανούπολη. Το караβάκι για το Όρος φεύγει στις επτά και στις έντεκα. Έτσι χρειάζεται να διανυκτερεύσεις στο τελευταίο χωριό πριν την Αθωνική Πολιτεία. Όταν έρχεσαι εδώ στο πολύ όμορφο αυτό χωριό σκέφτεσαι πως και γιατί να πρέπει να φύγεις. Αρκετά παλιά σπίτια συνδέουν το παρόν με την πολύχρονη πορεία. Πολλά νεόκτιστα στα οποία φαίνεται η προσπάθεια της διατήρησης μιας κάποιας γραμμής παραδοσιακής. Τα στοιχεία που οι τεχνίτες αντιγράφουν τις πιο πολλές φορές προσδίδουν μια γοητεία και μια γεύση που γίνεται στο τέλος πικρή. Ευτυχώς πάντως που υπάρχουν και αυτά και κάτι γίνεται σε σχέση με την λαϊκή μας παράδοση. Είναι βέβαια και τα άλλα, που πανομοιότυπα με όλα εκείνα που γεμίζουν την Ελλάδα από άκρη σε άκρη, βεβηλώνουν το τοπίο. Υπάρχουν και τα φτηνά ενοικιαζόμενα δωμάτια που στερούνται μορφής και μέσα και έξω. Πάντως το χωριό έχει πολύ πράσινο, απλώνεται στο πράσινο χαλί των πεύκων και πάνω από αυτό το γαλάζιο της θάλασσας και με τα μουράγια και με τις βάρκες ο χώρος παίρνει τη διάσταση του ακαταμάχητου. Ακόμα και οι πέτρες έχουν τη δική τους προσωπικότητα, λείες, λεπτές και τεράστιες, με την υπέροχη αίσθηση στην αφή που σου αφήνουν, με εγκοπές και λαξεύματα και επιφάνειες εντυπωσιακές, ίδια

γλυπτά της φύσης.

Απέναντι διαγράφεται πολύ απαλά η Σιθωνία και μπροστά η Αμμουλιανή, ένα σύμπλεγμα από νησάκια που σε προκαλούν οι ακρογιαλιές τους. Βλέπεις και το μικρό χωριό εκεί επάνω. Η θάλασσα πεντακάθαρη, κάτι το γιορταστικό στις μέρες μας. Αρχικά μπορείς να πεις ότι λείπει ο κόσμος και ότι η γαλήνη επικρατεί. Μετά παρατηρείς τα αυτοκίνητα να αντανakλούν με λαμπερές ακτίνες στο λαμπρό φως του ήλιου. Έχουν σταματήσει στη σειρά και περιμένουν και μετά το βράδυ πάλι απορείς που διασκορπίζονται τόσοι επισκέπτες, ντόπιοι και ξένοι τουρίστες που τρώνε και που λιάζονται και που συνευρίσκονται. Ένα στοιχείο που συνήθως δεν πιάνουν οι απογευματινές εφημερίδες. Ποιοι είναι μόνιμοι εδώ εκτός από τους ψαράδες και τις μεγάλες γυναίκες, αυτές που αλλιώς θα τις πεις γριές. Φιγούρες καταλαμβάνουν τα διαστήματα, καλοβαλμένοι Μακεδόνες και άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι το βράδυ τρώνε στις ταβέρνες του χωριού. Αρκετά φτηνά και άφθονα. Με του καλοκαιριού το μεσουράνημα και είναι σίγουρα πως το χειμώνα πέφτει η ερημιά. Η απόσταση από τη Θεσσαλονίκη παίζει ρόλο και το λεωφορείο θέλει τις τρεις ώρες για να φτάσει. Το караβάκι για το Όρος θα φτάσει καθημερινά βρέξει χιονίσει.

[Συνεχίζεται]